ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MARCO DARMON
της 8ης Φεβρουαρίου 1994 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με την παρούσα προσφυγή ζητείται από το Δικαστήριό σας να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 88/320/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Ιουνίου 1988, για την επιθεώρηση και τον έλεγχο της ορθής εργαστηριακής πρακτικής (ΟΕΠ) [1], παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2. Το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω οδηγίας συνίσταται «(...) στην επιθεώρηση και τον έλεγχο του τρόπου οργανώσεως και των συνθηκών υπό τις οποίες σχεδιάζονται, εκτελούνται, καταχωρίζονται και ανακοινώνονται οι εργαστηριακές μελέτες για τη μη κλινική δοκιμή, για νομοθετικούς σκοπούς, των χημικών προϊόντων (π.χ. καλλυντικά, βιομηχανικά χημικά προϊόντα, φάρμακα, πρόσθετα τροφίμων, πρόσθετα ζωοτροφών, παρασιτοκτόνα), προκειμένου να εκτιμηθούν οι επιπτώσεις στον άνθρωπο, τα ζώα και το περιβάλλον» [2].

3. Κατά το άρθρο 9 αυτής, η οδηγία έπρεπε να μεταφερθεί από τα κράτη μέλη στην εσωτερική έννομη τάξη τους το αργότερο την 1η Ιανουαρίου 1989, ενώ η Επιτροπή έπρεπε να ενημερωθεί πάραυτα επί του θέματος.

4. Επειδή δεν της κοινοποιήθηκε κανένα μέτρο μεταφοράς της οδηγίας εκ μέρους του Βασιλείου της Ισπανίας, η Επιτροπή κίνησε στις 4 Απριλίου 1990 κατά του κράτους αυτού την προβλεπόμενη στο άρθρο 169 της Συνθήκης διαδικασία. Στη συνέχεια, επειδή το έγγραφο οχλήσεως έμεινε αναπάντητο, η Επιτροπή τού απηύθυνε στις 10 Φεβρουαρίου 1992 αιτιολογημένη γνώμη.

5. Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί την απόρριψη της προσφυγής, παρατηρώντας ότι «η μεταφορά της οδηγίας 88/320/ΕΟΚ συνδέεται προς εκείνη της οδηγίας 87/18/ΕΟΚ [3], στον βαθμό που η επιθεώρηση και ο έλεγχος που κατέστησαν υποχρεωτικοί με την οδηγία 88/320/ΕΟΚ στηρίζονται στις καθιερωθείσες με την οδηγία 87/18/ΕΟΚ αρχές» [4].

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — ΕΕ 1988, L 145, σ. 35.

2 — Άρθρο 1 της οδηγίας.

3 — Οδηγία του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων σχετικά με την εφαρμογή των αρχών ορθής εργαστηριακής πρακτικής και τον έλεγχο της εφαρμογής τους κατά τις δοκιμές των χημικών ουσιών (ΕΕ 1986, L 15, σ. 29).

4 — Υπόμνημα αντικρούσεως, σ. 2 της γαλλικής μεταφράσεως.

6. Η δεύτερη αυτή οδηγία έχει μόλις μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο και το βασιλικό διάταγμα περί μεταφοράς της οδηγίας 88/320/ΕΟΚ επρόκειτο να εκδοθεί και κοινοποιηθεί στην Επιτροπή «εντός των συντομοτέρων δυνατών προθεσμιών».

7. Η οδηγία 87/18/ΕΟΚ έπρεπε να έχει μεταφερθεί προ της 30ής Ιουνίου 1988, κατά δε του Βασιλείου της Ισπανίας κινήθηκε διαδικασία παραβάσεως λόγω μη τηρήσεως της ανωτέρω προθεσμίας [5]. Κατά την Επιτροπή, η οδηγία μεταφέρθηκε κατά τον προσήκοντα τρόπο στην εσωτερική έννομη τάξη με το βασιλικό διάταγμα 822/1993 της 28ης Μαΐου 1993. Κατόπιν παραιτήσεως της ιδίας, η υπόθεση διαγράφηκε με Διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1993.

8. Αντίθετα, ουδόλως αποδείχθηκε ότι μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη η οδηγία 88/320/ΕΟΚ η οποία αποτελεί και το μόνο επίδικο αντικείμενο. Το Βασίλειο της Ισπανίας δέχεται ότι η Γενική Διεύθυνση Φαρμακολογίας του Υπουργείου Υγείας και Καταναλώσεως επεξεργάζεται σχέδιο διατάγματος [6].

9. Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου σας

«(...) τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης ή οικονομικής τάξεώς τους για να δικαιολογούν τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από τις οδηγίες (...)» [7].

10. Ας μου επιτραπεί να υπογραμμίσω περαιτέρω, εντελώς παρεμπιπτόντως, ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να δικαιολογούν τη μη μεταφορά οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη τους επικαλούμενα την καθυστέρηση που σημειώθηκε για τη θέσπιση μέτρων μεταφοράς προγενέστερης οδηγίας.

11. Από τα ανωτέρω συνάγω ότι στοιχειοθετείται η προσαπτόμενη από την Επιτροπή στο Βασίλειο της Ισπανίας παράβαση. Κατόπιν αυτού, προτείνω στο Δικαστήριο να αναγνωρίσει την παράβαση και να καταδικάσει το καθού κράτος στα δικαστικά έξοδα.

5 — Υπόθεση C-294/93.

6 — Υπόμνημα ανταπαντήσεως, σ. 2 της γαλλικής μεταφράσεως.

7 — Απόφαση της 11ης Ιουνίου 1991 στην υπόθεση C-290/89, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1991, σ. I-2851, σκέψη 9).